

Księga Daniela – numer pięćdziesiąty siódmy

Odsłanianie proroczych tajemnic Apokalipsy: podróż przez proroctwa czasów ostatecznych

Jeff Pippenger

2024-01-21

Wszyscy prorocy mówią o końcu świata, a wszystkie proroctwa zbiegają się i znajdują swój kres w Księdze Objawienia. W Księdze Objawienia zostaje podjęta ta sama linia co w Księdze Daniela, ponieważ to ta sama księga. Wszystkie te zasady prorocze zostały solidnie udokumentowane w poprzednich artykułach. W Księdze Objawienia dowiadujemy się, że tuż przed zamknięciem czasu łaski proroctwo, które było zapieczętowane, zostaje odpieczętowane. Te artykuły przedstawiały elementy prorocze związane z przesłaniem Księgi Objawienia, które teraz jest odpieczętowywane. To przesłanie nie jest pojedynczą proroczą prawdą, a każdy element tego przesłania, który jest odpieczętowany, wchodzi w zakres Objawienia Jezusa Chrystusa.

Poselstwo zostaje odpieczętowane tuż przed zamknięciem czasu próby, gdy „czas jest bliski”. Księgi Daniela i Objawienia, w powiązaniu z komentarzem zaczerpniętym z pism Ducha Proroctwa, bardzo precyzyjnie opisują proces związany z odpieczętowaniem proroczego poselstwa. Odpieczętowania dokonuje Lew z pokolenia Judy, a gdy to czyni, posługuje się ustrukturyzowaną metodą przedstawiania poselstwa. Otrzymuje poselstwo od Ojca, który jest przedstawiony jako trzymający Biblię zapieczętowaną siedmioma pieczęciami. Lew z pokolenia Judy, który jest także Korzeniem Dawida i Barankiem, który został zabity, bierze księgę od Ojca i zdejmuje pieczęcie.

Następnie Jezus przekazuje przesłanie Gabrielowi, który wraz z innymi aniołami przekazuje je prorokowi; prorok spisuje przesłanie i wysłał je do kościołów. Gdy nadchodzi czas odpieczętowania proroczego przesłania, jego otwarcie uruchamia trzystopniowy proces próby, który poddaje próbie tych w kościołach, do których skierowane są pisma proroka, a na podstawie indywidualnej odpowiedzi tych członków kościołów oni sami rozstrzygają, do której z dwóch klas należą. Ci, którzy przyjmują wzrost poznania, jaki przynosi odpieczętowane przesłanie, zostają określani jako „mądrzy”, a ci, którzy go nie przyjmują, zostają nazwani przez Daniela „niegodziwymi”, a przez Mateusza „głupimi”.

Wszystkie te czynniki związane z odpieczętowaniem ostatecznej proroczej tajemnicy są poruszone i podkreślone w wersecie dziewiątym siedemnastego rozdziału Apokalipsy, gdyż wskazuje on na element Objawienia Jezusa Chrystusa, który podda próbę dwie klasy czcicieli. Czyni to, wskazując, że to "mądrzy" zrozumieją przesłanie, które następuje po sygnale ostrzegawczym tego werseku.

A oto umysł, który ma mądrość. Siedem głów to siedem gór, na których siedzi kobieta. I jest siedmiu królów: pięciu upadło, jeden jest, a inny jeszcze nie przyszedł; a gdy przyjdzie, musi pozostać przez krótki czas. A bestia, która była, a nie ma jej, sama jest ósmą i należy do

siedmiu, i idzie na zatracenie. Objawienie 17:9–11.

„Umysł, który ma mądrość”, to umysł „mądrych”. „Mądrzy” rozumieją wzrost poznania, a wzrost poznania, ukazany bezpośrednio po znaku prorockim, który wskazuje prawdę zrozumianą przez mądrych i odrzuconą przez niegodziwych, jest prawdą związaną z królestwami prorocstwa biblijnego przedstawionymi w kolejnych wersetych. Te wersety przedstawiają ostatnie przedstawienie królestw prorocstwa biblijnego, a to, co zostaje odpieczętowane w dniach ostatecznych, to fakt, że owych osiem królestw zostało również ukazane w pierwszym przedstawieniu królestw prorocstwa biblijnego w drugim rozdziale Księgi Daniela.

Objawienie prawdy podtrzymuje ograniczone spojrzenie na królestwa z prorocstw biblijnych, które stanowiło jeden z klejnotów Millera, lecz zabłysnęło dziesięciokrotnie jaśniej, gdyż zawiera znacznie więcej prawdy, niż Milleriści rozumieli z ich ograniczonej perspektywy historycznej, i stanowi próbę, co symbolizuje liczba „dziesięć”, a także sygnał ostrzegawczy wstępnej przestrogi: „Tu jest umysł, który ma mądrość”, proroczo interpretowany jako to, że następująca prawda wystawi na próbę kościoły, do których zostaje posłane poselstwo odpieczętowane tuż przed zakończeniem czasu łaski.

W Objawieniu 17 Jan został uniesiony na pustynię tysiąca dwustu sześćdziesięciu lat papieskiej ciemności. Został umieszczony na samym końcu tego okresu, w roku 1798, który jest tym samym momentem historycznym, w jakim umieszczono go w Objawieniu 13.

I stanąłem na piasku morza i ujrzałem bestię wychodzącą z morza, mającą siedem głów i dziesięć rogów, a na jej rogach dziesięć koron, a na jej głowach imię bluźniercze. Objawienie 13:1.

„Piasek morski” reprezentuje rok 1798, ponieważ oznacza perspektywę historyczną, z której Janowi ukazano papieństwo (bestię z morza) jako rzecz już minioną, a Stany Zjednoczone (bestię z ziemi) wyłaniające się i ostatecznie przemawiające jak smok przy rychło nadchodzącej ustawie niedzielnej. Następnie bestia z ziemi zmusza świat do przyjęcia „obrazu bestii”, który przemówi i wprowadzi ustawodawstwo niedzielne na całym świecie.

W czasie, gdy papieństwo, pozbawione swej siły, zostało zmuszone do zaprzestania prześladowań, Jan ujrzał, jak wyłania się nowa potęga, by wtórować głosowi smoka i prowadzić dalej to samo okrutne i bluźniercze dzieło. Ta potęga, ostatnia, która ma prowadzić wojnę przeciwko Kościołowi i prawu Bożemu, jest przedstawiona jako bestia o rogach podobnych do rogów baranka. Poprzedzające ją bestie wyłoniły się z morza; ta natomiast wyłoniła się z ziemi, co oznacza pokojowe powstanie narodu, który symbolizowała — Stanów Zjednoczonych. *Signs of the Times*, 8 lutego 1910 r.

Jan zostaje przeniesiony do tej samej perspektywy historii, by w rozdziale siedemnastym otrzymać ostateczne przedstawienie królestw prorocstwa biblijnego. Z tej perspektywy królestwa zostają ukazane. Najpierw dowiaduje się, że bestia kontroluje zarówno Kościół, jak i państwo, gdyż zasiada nie tylko na siedmiu głowach, ale także na siedmiu górach. Sam fakt zasiadania wielkiej nierządniccy wskazuje, że to ona dosiada bestię, a ten, kto dosiada bestię, jest tym, kto nią kieruje.

A kobieta, którą ujrzałeś, jest tym wielkim miastem, które panuje nad królami ziemi.
Objawienie 17:18.

Słowo „reigneth” oznacza dzierżyć i panować nad. Jeździec panuje nad bestią, trzymając wodze. Papiestwo panuje nad siedmioma głowami, a także nad siedmioma górami. W Księdze Daniela, w rozdziale drugim, Daniel informuje Nabuchodonozora, że jest „głową” ze złota. W Księdze Izajasza, w rozdziale siódmym, „głowa” to także król, kapitol lub królestwo.

Albowiem głową Syrii jest Damaszek, a głową Damaszku jest Rezin; a w ciągu sześćdziesięciu pięciu lat Efraim zostanie rozbity, tak że nie będzie ludem. A głową Efraima jest Samaria, a głową Samarii jest syn Remaliasza. Jeśli nie uwierzycie, zaiste nie ostaniecie się. Izajasz 7:7, 8.

Papiestwo, które jest niewiastą dosiadającą bestii, panuje nad wszystkimi królami ziemi. Ci królowie są przedstawieni jako „dziesięciu królów”, będących smoczą mocą dni ostatecznych. To królowie, z którymi nierządnicą z Tyru uprawia nierząd. Owych „dziesięciu królów” zostało zmuszonych do uznania władzy papiestwa, lecz najważniejszym spośród tych dziesięciu królów są Stany Zjednoczone. Stany Zjednoczone są więc także reprezentowane przez Achaba, króla dziesięciu północnych królestw Izraela. Liczba „siedem” oznacza „pełnię”, a gdy papiestwo ukazuje się jako panujące nad królami ziemi, panuje także nad dziesięcioma królami i zasiada na siedmiu głowach.

Tu jest umysł, który ma mądrość, gdyż mądrzy czasów ostatecznych posługują się metodą "line upon line" i rozpoznają, że każdy z symboli państwowości, nad którą panuje nierządnicą, wskazuje na tę samą prawdę. Ona rządzi także siedmioma górami, a milleryci uznali "górze" w prorocत्वach biblijnych za symbol królestwa, lecz uznali również, że symbole mają więcej niż jedno znaczenie.

Góry są także symbolem Kościoła. „Chwalebna święta góra” w Piśmie oznacza Kościół Boży.

Słowo, które widział Izajasz, syn Amosa, o Judzie i Jerozolimie. I stanie się w dniach ostatecznych, że góra domu Pana będzie utwierdzona na szczycie gór i będzie wywyższona ponad wzgórza; i napłyną do niej wszystkie narody. I pójdzie wiele ludów, mówiąc: Chodźcie, wstąpmy na górę Pana, do domu Boga Jakuba; i będzie nas uczył swoich dróg, a będziemy chodzić jego ścieżkami, bo z Syjonu wyjdzie Prawo, a słowo Pana z Jerozolimy. Izajasz 2:1-3.

„Dom Pana” jest Jego Kościołem i jest „górze”. Wielka Nierządnicą zasiada na siedmiu górach, co wskazuje, że panuje nad wszystkimi kościołami, tak jak panuje nad wszystkimi królami. Ma kontrolę nad wszystkimi kościołami i wszystkimi państwami na całym świecie.

Widzenie, o którym mówi Izajasz, że przyszło do niego „dotyczące Judy i Jerozolimy”, które właśnie przytoczyliśmy, trwa dalej i nadal jest to ten sam fragment w rozdziale czwartym, a według Izajasza jest to „ten sam dzień”, w którym ludzie mówią: „Pójďte, wstąpmy na górę Pana, do domu Boga Jakuba”. W tym samym czasie wspomina się o „siedmiu kobietach”.

I w owym dniu siedem kobiet uchwyci się jednego mężczyzny, mówiąc: Będziemy jadły swój własny chleb i nosiły własną odzież; tylko niech będziemy nazwane twoim imieniem, aby

zdząć z nas hańbę. W owym dniu latorośl Pana będzie piękna i wspaniała, a owoc ziemi będzie znakomity i piękny dla ocalałych z Izraela. I stanie się, że ten, kto pozostanie na Syjonie, i ten, kto pozostanie w Jerozolimie, będzie nazwany świętym — każdy, kto jest zapisany wśród żyjących w Jerozolimie: gdy Pan zmyje nieczystość córek Syjonu i duchem sądu oraz duchem pożogi oczyści krew Jerozolimy z jej wnętrza. I Pan stworzy nad całym miejscem zamieszkania góry Syjon i nad jej zgromadzeniami obłok i dym za dnia, a blask płonącego ognia w nocy; bo nad całą chwałą będzie baldachim. I będzie namiot jako cień w dzień przed upałem, jako miejsce ucieczki i osłona przed burzą i deszczem. Izajasza 4:1-6.

„Dzień”, który jest przedmiotem widzenia Izajasza, to „godzina” wielkiego trzęsienia ziemi z jedenastego rozdziału Księgi Objawienia. Mądrzy, którzy przyjęli napomnienie, by „powrócić” po zawodzie z 18 lipca 2020 roku, spełnili wymagania dwudziestego szóstego rozdziału Księgi Kapłańskiej i zostali zgromadzeni dzięki pierwszemu proroctwu Ezechiela, zostają zapieczętowani, gdy przyjmują drugie poselstwo Ezechiela o czterech wiatrach islamu. Następnie zostają wyniesieni do nieba jako chorągiew, a pozostałe Boże dzieci w Babilonie zaczynają odpowiadać na wezwanie, by wyjść z Babilonu, które rozpoczyna się wraz z trzęsieniem ziemi, którym jest rychło nadchodzące prawo niedzielne. Pozostała trzoda Boża słyszy poselstwo, by wyjść z Babilonu, i woła: „Pójdźcie, wstąpmy na górę Pana, do domu Boga Jakuba.”

W tej „godzinie” wielka nierządnicza zaczyna śpiewać swoje pieśni i dopuszcza się nierządu z królami ziemi. Ci, których imiona nie są zapisane w księdze życia Baranka, idą za nierządnicą, a ich kościoły przechodzą pod jej zwierzchnictwo. Te kościoły są u Izajasza przedstawione jako „siedem kobiet”. Te „siedem kobiet” to „siedem gór”, nad którymi papieństwo będzie panować, gdy Stany Zjednoczone zmuszą cały świat do wystawienia obrazu bestii, który zarówno będzie mówił, jak i sprawi, że wszyscy przyjmą znaną papieskiej władzy.

Te „siedem kobiet uchwyci się jednego mężczyzny”, a tym „mężczyzną” jest ten, którego Paweł określa jako „człowieka grzechu”. W tym okresie próby ci, którzy pozostaną „w Jerozolimie, będą nazwani świętymi, każdy, kto jest zapisany wśród żyjących w Jerozolimie”. Lud Boży to ci w tym czasie, których imiona są zapisane w księdze życia, księdze Baranka, zabitego od założenia świata. Druga grupa, która uchwyci się „człowieka grzechu”, to ci z trzynastego rozdziału Apokalipsy, którzy oddają cześć człowiekowi grzechu.

Oddadzą mu pokłon wszyscy mieszkańcy ziemi, których imiona nie są zapisane w księdze życia Baranka zabitego od założenia świata. Kto ma uszy, niech słucha. Objawienie 13:8, 9.

"Godzina" wielkiego trzęsienia ziemi, którą jest kryzys prawa niedzielnego, jest zakończeniem sądu śledczego, a sąd opiera się na tym, czy twoje imię zostanie znalezione w księdze życia, czy też nie; tak więc w tym czasie dwie klasy, reprezentowane przez ich stosunek do księgi życia, wyznaczają właśnie zamykające sceny sądu. Ci, którzy chwytają się "człowieka grzechu", oświadczają, że będą "jeść" swój "własny chleb i nosić" swoje "własne odzienie", ale ich głównym pragnieniem jest "być nazwanymi twoim imieniem".

Zachowają własne wyznanie wiary (będą jeść swój własny chleb) i zachowają swoją przynależność wyznaniową (swoje własne odzienie), ale przyjmą imię „człowieka grzechu”. Imię

„człowieka grzechu” to „katolicki”, co znaczy „powszechny”. Ci, którzy uchwycą się „człowieka grzechu”, pragną stać się częścią „kościół powszechnego”, którym jest Kościół katolicki. Pragną tego związku, aby „zdjąć” swoją „hańbę”.

„Zarzut” dotyczy dwóch istotnych elementów bestii, która w czasach ostatecznych panuje nad wszystkimi kościołami i wszystkimi narodami. W „godzinie wielkiego trzęsienia ziemi” w jedenastym rozdziale Objawienia „trzecie biada rychło nadchodzi”. „Trzecie biada” to islam. W „godzinie wielkiego trzęsienia ziemi” w jedenastym rozdziale Objawienia rozbrzmiewa Siódma Trąba. Siódma Trąba to islam. Islam uderza w „godzinie wielkiego trzęsienia ziemi”, gdyż wszystkie Trąby są proroczymi narzędziami, których Bóg używał w sądzie nad przymusowym niedzielnym kultem na przestrzeni całej historii świata.

Gdy „narodowa ruina” Stanów Zjednoczonych nastąpi z chwilą wprowadzenia wkrótce nadchodzącego prawa niedzielnego, „narody się rozgniewają”. To islam doprowadza narody do gniewu w prorocztwie biblijnym, co ukazuje pierwsza wzmianka o islamie w Księdze Rodzaju.

A anioł Pański rzekł do niej: Oto jesteś brzemienna i urodzisz syna, i nadasz mu imię Izmael, ponieważ Pan usłyszał twoje utrapienie. A on będzie człowiekiem dzikim; jego ręka będzie przeciwko wszystkim, a ręka wszystkich przeciwko niemu; i będzie mieszkał w obecności wszystkich swoich braci. Księga Rodzaju 16:11, 12.

„Hańbą” dni ostatecznych jest religia islamu. Kościoły i narody świata znajdują się pod władzą Nowego Porządku Świata Organizacji Narodów Zjednoczonych, którym rządzi Kościół katolicki. Papież zasiądzie na czele jednolitego światowego systemu, tak jak Konstantyn dał papieżowi jego siedzibę w roku 330. Narody uznają, że z wojną prowadzoną przeciwko ludzkości przez islam można się uporać jedynie wspólnym wysiłkiem, co będzie wymagało podporządkowania się jakiejś władzy moralnej; Stany Zjednoczone będą utrzymywać, że jest nią Kościół rzymski. Podobnie jak Justynian nadał Kościołowi katolickiemu wielką władzę w roku 533, historia się powtarza. Stany Zjednoczone zmuszą świat swoją potęgą militarną do posłuszeństwa, tak jak Chlodwig uczynił to dla Kościoła katolickiego w roku 496. Historia wersetu drugiego z rozdziału trzynastego Apokalipsy powtórzy się.

I bestia, którą widziałem, była podobna do lamparta, a jej nogi były jak nogi niedźwiedzia, a jej paszcza była jak paszcza lwa; i smok dał jej swoją moc, swój tron i wielką władzę.
Objawienie 13:2.

Gdy obraz zostanie ustanowiony, wówczas królowie ziemi, rozgniewani atakami islamu, zrozumieją, że powszechne „potępienie” islamu, które zostało wykorzystane, aby powołać do istnienia globalny obraz bestii, nie było tym „potępieniem”, na którym „człowiekowi grzechu” (Izebel) naprawdę zależało. Zbyt późno świat się dowie, że Izebel wcale nie obchodzi islam, lecz że jej serce pragnie zabić Eliasza, tak jak Herodiada zabiła Jana Chrzciciela.

„Umysł, który ma mądrość”, to „umysł mądrego”, a „mądrzy” to ci, którzy rozumieją „wzrost poznania”, który następuje, gdy Lew z pokolenia Judy odpieczętował Objawienie Jezusa Chrystusa, tuż przed zamknięciem czasu łaski.”

I rzekł do mnie: Nie pieczętuj słów proroctwa tej księgi, bo czas jest bliski. Kto czyni nieprawość, niech dalej czyni nieprawość; a kto jest nieczysty, niech dalej będzie nieczysty; a kto jest sprawiedliwy, niech dalej postępuje sprawiedliwie; a kto jest święty, niech dalej się uświęca. Objawienie 22:10–11.

„Siedem głów to siedem gór, na których siedzi kobieta” przedstawia prawdę, że papieństwo będzie panować zarówno nad Kościołem, jak i państwem. Symbole mają więcej niż jedno znaczenie, a ich znaczenie należy określać i rozumieć w kontekście fragmentu, w którym są przedstawione. Pojawia się argument, że werset stwierdza, iż głowy są górami, więc jakie byłoby uzasadnienie dla rozróżnienia między głowami (rządy państwowe) a górami (rządy kościelne)? Rozróżnienie to zostaje ustalone w rozdziałach siódmym i ósmym Księgi Daniela. W rozdziale siódmym zarówno pogański Rzym, jak i papieski Rzym są określone jako „odmienne” od bestii, które je poprzedzały.

Gdy rozdział siódmy zostaje zestawiony z rozdziałem ósmym (wers po wersie), znajdujemy w rozdziale ósmym mały róg Rzymu, oscylujący między mężczyzną, kobietą, mężczyzną, kobietą. Jeden symbol (mały róg), który przedstawia dwie moce. W tych rozdziałach róg to królestwo, a królestwo jest też głową. W rozdziale ósmym mały róg przedstawia dwa królestwa, czwarte i piąte królestwo proroctwa biblijnego. Mały róg symbolicznie przedstawia dwa królestwa, a królestwa te wskazują na unię władzy państwowej i kościelnej. Siedem głów, które są też siedmioma górami, przedstawia dwa królestwa, z których jedno to władza kościelna, a drugie to władza państwowa.

W drugim rozdziale Księgi Daniela znajduje się jeszcze jedno świadectwo tego proroczego symbolizmu, gdyż tam ostatnie królestwo, które milleryci rozumieli jako czwarte królestwo – Rzym, jest przedstawione jako żelazo i glina. Żelazo i glina są połączone, choć w rzeczywistości żelazo nie łączy się z gliną. Jednak gdy Siostra White komentuje „żelazo i glinę”, identyfikuje je jako symbol władzy kościelnej i państwowej, co jest przedstawione także przez mały róg z rozdziału ósmego oraz głowy z Objawienia 17, które są również górami.

„Doszliśmy do czasu, w którym święte dzieło Boże jest przedstawione przez stopy posągu, w których żelazo było zmieszane z błotnistą gliną. Bóg ma lud, lud wybrany, którego rozeznanie musi być uświęcone; nie może się on zbezczęścić przez kładzenie na fundamencie drewna, siana i słomy. Każda dusza wierna przykazaniom Bożym dostrzeże, że cechą wyróżniającą naszej wiary jest Sabat siódmego dnia. Gdyby rząd uczcił Sabat, jak Bóg nakazał, stałby w mocy Boga i w obronie wiary raz świętym przekazanej. Lecz mężowie stanu będą podtrzymywać fałszywy sabat i połączą swoją wiarę religijną z zachowywaniem tego dziecka papieństwa, stawiając go ponad Sabatem, który Pan uświęcił i pobłogosławił, ustanowił dla człowieka, aby go święcił, jako znak między Nim a Jego ludem na tysiąc pokoleń. Mieszanie polityki kościelnej z państwową jest przedstawione przez żelazo i glinę. To połączenie osłabia wszelką siłę kościołów. Nadanie kościołowi władzy państwa przyniesie złe skutki. Ludzie niemal przekroczyli granicę Bożej cierpliwości. Zainwestowali swoją siłę w politykę i zjednoczyli się z papieństwem. Lecz nadejdzie czas, gdy Bóg ukarze tych, którzy unieważnili Jego prawo, a ich złe dzieło obróci się przeciwko nim samym.” Komentarz biblijny Adwentystów Dnia Siódmego, tom 4, 1168, 1169.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

W scenie przedstawiającej dzieło Chrystusa dla nas oraz stanowcze oskarżenie Szatana przeciwko nam, Jozue stoi jako arcykapłan i wstawia się w imieniu ludu Bożego zachowującego przykazania. Jednocześnie Szatan przedstawia lud Boży jako wielkich grzeszników i kładzie przed Bogiem listę grzechów, do popełnienia których ich kusił przez całe ich życie, domagając się, by z powodu ich przestępstw zostali wydani w jego ręce na zniszczenie. Domaga się, by nie byli chronieni przez służebnych aniołów przed sprzysiężeniem zła. Jest pełen gniewu, ponieważ nie może związać ludu Bożego w snopy ze światem, aby oddawali mu całkowitą wierność. Królowie, władcy i gubernatorzy nałożyli na siebie piętno antychrysta i są przedstawieni jako smok, który idzie, aby prowadzić wojnę ze świętymi - z tymi, którzy zachowują przykazania Boże i mają wiarę Jezusa. Swoją wrogością wobec ludu Bożego dowodzą, że są winni także wyboru Barabasza zamiast Chrystusa.

„Bóg ma spór ze światem. Gdy zasiądzie sąd i zostaną otwarte księgi, ma straszny rachunek do wyrównania, który już teraz napawałby świat strachem i drżeniem, gdyby ludzie nie byli oślepieni i omamieni szatańskimi zwiedzeniami i oszustwami. Bóg pociągnie świat do odpowiedzialności za śmierć swego jednorodzonego Syna, którego świat w istocie rzeczy ponownie ukrzyżował i wystawił na jawną hańbę w prześladowaniu Jego ludu. Świat odrzucił Chrystusa w osobie Jego świętych, odrzucił Jego poselstwa, odrzucając poselstwa proroków, apostołów i posłańców. Oni odrzucili tych, którzy byli współpracownikami Chrystusa, i za to będą musieli zdać sprawę.” Testimonies to Ministers, 38, 39.